

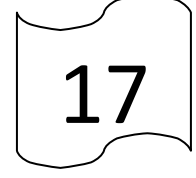
கற்பியல் சுட்டும் தலைவியின் பண்பினில்

விரஹோத்கண்டிதையின் இயல்புகள்

இராசையா தனராஜ்,

நடனத்துறை, யாழ்ப்பாணப்பல்கலைக்கழகம்.

dhanaraj.r@uinv.jfn.ac.lk

முன்னுரை

இலக்கியங்கள் காலம் கடந்தும் வாழ்வன. ஒரு மொழி வளர்ச்சி பெற வெவ்வேறு நோக்குடைய நூல்கள் அவசியமானவை. அந்தவகையில் அமைந்த திருக்குறள் தமிழ் மொழியின் பொக்கிஷமாகும். அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் எனும் முப்பிரிவாக பிரிக்கப்பட்டுள்ள திருக்குறள் பேசும் அறம் வெறுமனே சங்க மருவிய கால சமூக அமைப்பைக் காட்டுவதாக மட்டும் அமைந்துவிடவில்லை. அது இன்றளவும் ஒரு மனிதன் அறத்துடன் வாழ வழிப்படுத்துகிறது. மனித ஒழுக்கம் தனது வடிவத்தை காலத்துக்கு காலம் மாற்றிக்கொண்டே வந்தாலும் எக்காலத்திற்கும் ஏற்ற ஒழுக்கத்தை வள்ளுவர் திருக்குறளுக்கூடாகப் போதித்துள்ளார்.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

வள்ளுவரைப்போல காமத்தை இத்தனைப் புனிதமாக யாராலும் பேச முடியாது என்பர். அப்படியாகக் காதல் மற்றும் காமத்தின் உன்னத தன்மையினை மிக அழகாக எடுத்தியம்பியுள்ளார் வள்ளுவப்பெருந்தகை. இவ்விதம் அமைந்த வள்ளுவரின் இன்பத்துப்பாலின் கற்பியல் பகுதியில் வெளிப்படுத்தும் தலைவியின் பண்புகளை நாட்டிய நாயகியருள் பிரதானமான விரஹோத்கண்டிதையின் இயல்புகளோடு இணைத்துக் காண்பதாக இவ்வாய்வுக்கட்டுரை அமைகின்றது.

பதங்களில் பயிலப்படும் மதுரபக்திக்கு அதற்கு முன் தோன்றிய காதல் இலக்கியங்களும் பக்தி இலக்கியங்களும் மட்டும் தான் வழிகாட்டியுள்ளனவா என்ற ஆய்வுச் சிக்கலுக்கானத் தீர்வினை நாடி, பிற்காலத்தில் தோன்றிய பதங்களுக்கு அறநூலாகி திருக்குறளின் இன்பத்துப்பாலும் வழிகாட்டியுள்ளது என்னும் கருதுகோலினை அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்கட்டுரையானது நகர்கின்றது.

திறவுச்சொற்கள் - திருக்குறள், கற்பியல், அஷ்டவிதநாயகி, விரஹோத்கண்டிதா, நாட்டியப் பதங்கள்

விரஹோத்கண்டிதா நாயகி

பரதநாட்டியத்தினைப் பொறுத்தவரையில் மதுரபாவத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டே

அபிநயங்கள் பெரும்பாலும் அமையப்பெறும். குறிப்பாக பதவர்ணங்கள், பதங்கள், ஜாவளிகள், அஷ்டபதிகள் என்பன அவ்விதமானவை. இங்கு ஒரு தலைவனுக்கும் தலைவிக்குமான காதலை வெளிப்படுத்துவதாய் அமையும் பாடல்கள் மறைபொருளாக பதியாகிய இறைவனை அடையத்துடிக்கும் பசுவாகிய ஆன்மாவின் நிலையினை எடுத்தியம்புகின்றன. இவ்விதமாய் இறைவனை நாயகனாகக் கொண்டு அவருக்காக ஏங்கும் நாயகிகளினுடைய குணங்களின் அடிப்படையில் அவர்களை எண்வகையாகப் பகுத்து அஷ்டவித நாயகிகள் என நாட்டிய நூல்கள் சுட்டுகின்றன.

அஷ்டவித நாயகியருள் விரஹோத்கண்டிதா நாயகியை அடிப்படையாகக் கொண்டே பெரும்பாலான பாடல்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன. இதற்கு பிரதான காரணம் விரஹோத்கண்டிதா என்பவள் நாயகனைப் பிரிந்து அவன் நினைவால் வாடுபவள். ஒரு ஆன்மாவும் அவ்வாறே தன் தலைவனாகிய இறைவனைப் பிரிந்து இவ்வுலக வாழ்வினில் சிக்கித் துன்புறுகிறது. இத்தகைய கருத்தினை வெளிப்படுத்தும் பாடல்களும், அவற்றுக்கான அபிநயமும் வெகுசுலபமாக பார்வையாளரின் உணர்வைத்தொடும் என்பதனாலேயே விரஹோத்கண்டிதா நாயகியை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடல்கள் பெரும்பான்மையாகக் கையாளப்படுகின்றன.

கற்பியலில் விரஹோத்கண்டிதா நாயகி

நாயகனின் பிரிவால் வாடி நிற்கும் விரஹோத்கண்டிதை தேகம் மிக இளைத்து அடிக்கடி பெருமூச்செறிவாள். இத்தகைய இயல்பினை வள்ளுவப்பெருந்தகை நாயகியவள் அணிந்திருக்கும் வளையலின் வழி விளக்குகிறார். கடமை காரணமாகப் பிரிந்து சென்றிருக்கும் காதலர் திரும்ப வருதல் நீட்டித்துக் கொண்டு செல்வதாகத் தலைவிக்குத் தோன்றுகிறது. அவர் பிரிவு அவளுக்குத் தாங்கமுடியாதளவு துயரினைத் தருகின்றது. ஊண் குறைந்து, உறக்கமும் தொலைந்து, உறுப்பு நலன்கள் குன்றுகின்றன. செழுமையான அவளது தோள்கள் மெலிந்தன கைளில் அணியும் வளை அங்கு நில்லாமல் கழன்றுகொண்டே இருக்கிறது. தலைவன் பிரிந்து சென்றமையைப் பிறர் எனக்குக் கூற வேண்டுமோ? என் முன்கை மணிக்கட்டிலிருந்து கழன்று கொண்டிருக்கும் வளையல்கள் அதனைப் பிறர்க்குப் பறைசாற்றாவோ? எனப்புலம்புகிறாள். இதனை,

'தணந்தமை சால அறிவிப்ப போலும்

மணந்தநாள் வீங்கிய தோள்'

(குறள் : 1233)

'துறைவன் துறந்தமை தூற்றாகொல் முன்கை

இறைஇறவா நின்ற வளை'

(குறள் : 1157)

'கொடியார் கொடுமை உரைக்கும் தொடியொடு

தொல்கவின் வாடிய தோள்'

(குறள் : 1235)

என்னும் குறள்கள் சுட்டிநிற்கின்றன. இதனை வாசுதேவக்கவி தோடி இராகத்திலமைந்த 'என்ன செய்வேனோடி...' என்னும் பதத்தில் 'ஆவியும் நோகுதே ஆகமும் வேகுதே... எனக்கூறி பிரிவால் இளைத்ததேகத்தில் '...மாவளை சோறுதே' என்கிறார்.

**'இன்பம் கடல்மற்றுக் காமம் அஃதடுங்கால்
துன்பம் அதனின் பெரிது'**

(குறள் : 1166)

இன்பக் கடலாகவிருந்த காமம் பிரிவு என்னும் நோயால் அதனை விடவும் பெருந்துன்பக்கடலாக மாறியதாக எண்ணும் தலைவி பிரிவினால் வருந்தி உள்ளம் உடைந்து சுக்கு நூறாகிவிட்டபிற்பாடு, அவர் நிச்சயம் வருவார் என்ற உறுதியைப் பெற்றுப் பயன் என்ன?

**'பெறிள்ளன்னாம் பெற்றக்கால் என்னாம் உறிள்ளன்னாம்
உள்ளம் உடைந்துஉக்கக் கால்'**

(குறள் : 1270)

அவர் வந்துவிட்டாரென்றாலும் அதனால் பயனென்ன? அதுமட்டுமன்றி வந்தவர் மெய்யுறத் தழுவிக்கொண்டாலும் பயன் என்ன? இறந்துபடும் நிலை வந்துவிட்ட பின், இவற்றால் பயனில்லையென்று தலைவியானவள் பிரிவினால் விரக்தியின் உச்சத்திற்கு சென்று வேதனையுறுகிறாள்.

நாயகனைப் பிரிந்து வாழ்வதனால் இரவுப்பொழுதினைக் கொடுமையானதாகக் காண்பவள் விரஹோத் கண்டிதா நாயகி. இரவுப்பொழுது என்பது ஆன்மா பதியை விட்டு நீங்கி பூலோக வாழ்வினை மேற்கொள்ளும் காலத்தைக் குறித்து நிற்கிறது. இரவுப் பொழுதினில் வானில் தோன்றும் சந்திரனின் குளிர்மையான ஒளியும் சுடுவதனை வாசுதேவக்கவி அவர்கள் பூர்விகல்யாணி இராகத்திலமைந்த 'சருகுதேரகம்...' என்னும் பதத்தில் 'சந்திரன் தழல் வீசுதே...' என்றும் '...மாலை நேரத்தில் பையச்சந்திரோதயமும் வந்து செந்தழல் தன்னைப் பெய்ய..' என்றும் நாயகியின் தவிப்பினைக் காட்டுகிறார்.

கற்பியலில் நாயகி உயிரைக்கொல்லும் முடிவுக்காலமாக இரவினை நொந்துக்கொள்கிறாள். கொலைக்களத்தில் பகைவர் வருவது போல் இந்த மாலைப்பொழுது வருவதாக எண்ணுகிறாள்.

**'மாலையோ அல்லை மணந்தார் உயிர்உண்ணும்
வேலைநீ வாழி பொழுது'**

(குறள் : 1221)

'காதலர் இல்வழி மாலை கொலைக்களத்து
ஏதிலர் போல வரும்'

(குறள் : 1224)

ஆழமும் அலைகளும் நிறைந்த துன்பக் கடலைக் கடக்க முயலும் நாயகிக்கு கரை தெரியவில்லை. தூக்கமும் தொலைந்தது. பலரும் சுற்றி இருந்தாலும், அவள் மட்டுமே தனியாக இருப்பதாகவே இரவு வேளைகளில் உணர்கிறாள். எல்லோரையும் அன்போடு துயிலச் செய்துவிட்டு இரவானது தன்னைத் துணையாக்கிக்கொண்டு தூங்க விடாமல் தவிக்க விடுகிறது. கொடியவர் செய்த கொடுமையினும் தாம் கொடியனவாய் நின்றன நெடியவாய்க் கழிகின்ற இராப்பொழுதுகள் என்றவாறு இரவினைப் பழிக்கின்றாள் கற்பியல் தலைவி.

காமக் கடும்புனல் நீந்திக் கரைகானேன்
யாமத்தும் யானே உளேன்

(குறள் : 1167)

மன்னுயிர; எல்லாம் துயிற்றி அளித்திரா
என்னல்லது இல்லை துணை

(குறள் : 1168)

கொடியார் கொடுமையின் தாம்கொடிய இந்நாள்
நெடிய கழியும் இரா

(குறள் : 1169)

காதலர் பிரிந்து சென்று தனித்திருக்கும் தலைவிக்குக் காலைப்பொழுது அவ்வளவாக வருத்தம் தரவில்லை. ஆனால் மாலைப்பொழுதில் காதல் நோய் துயர் உண்டாக்குகின்றது. காதலர் தன்னை விட்டு நீங்காமல் இருந்த பொழுதில் மாலைப்பொழுது இவ்வளவு வருத்தம் செய்யும் என்று அவள் அறிந்திருக்கவில்லை. துன்பம் தருகின்ற இரவுப்பொழுதை முடிவுக்குக் கொண்டுவருகின்ற காலைப் பொழுதுக்கு நான் செய்த நன்மை என்ன? காதலர் உடனிருந்த காலமெல்லாம் இனிமையாய்க் காட்சி தந்த மாலைப்பொழுது, அவர் பிரிந்துள்ள இப்பொழுது தாங்கவொண்ணா துன்பம் தருவதற்கு, அதற்கு நான் செய்த தீங்கு தான் என்னவோ? என்று அவள் தனக்குத்தானே புலம்புகிறாள்.

'விடாஅது சென்றாரைக் கண்ணினால் காணப்
படாஅதி வாழி மதி'

(குறள் : 1210)

நாயகன் வருவான் என்னும் எதிர்ப்பார்ப்பும் நம்பிக்கையும் கொண்டவள் விரஹோத்கண்டிதா நாயகி. அந்த நம்பிக்கையை கற்பியல் நாயகி தன் காதலர் வரும் நாளில் என்

துன்பநோய்கள் எல்லாம் நீங்க, தன் விருப்பங்கள் யாவும் தீர அவரைத் துய்த்து எல்லா இன்பங்களையும் ஒருசேரப் பெற்று மகிழ்வேன் எனக்கூறி தன் நம்பிக்கையையும் வேட்கையையும், அவர் வந்தால் அவள் என்ன செய்யப் போகிறாள் என்பதனையும் கூறுகின்றாள். தாகமுடைய ஒருவன் தண்ணீர்ப் பருகும்போது எவ்வளவு வேகத்தோடும் ஆர்வத்தோடும் பருகுவானோ அதுபோன்று வரும் காதலரைக் பருகிவிடுவேன் என்கிறாள்.

**'வருகமன் கொண்கன் ஒருநாள் பருகுவன்
பைதல்நோய் எல்லாம் கெட'**

(குறள் : 1266)

காதலர் உடன் இல்லாதபோது காமத்தின் தாக்குதல் கடலினும் பெரிததாக விளங்கும்போது அப்பிரிவை ஆற்றமுடியாத தலைவி அவன் நினைவால் உடல்மெலிந்து வாடுகிறாள். பிரிவு வருத்தும் துன்பக்கடலில் தத்தளிக்கும் தலைவி மகிழ்ச்சியான இன்பக்கடலில் நீந்திய பொழுதையும் நினைத்துப் பார்க்கிறாள். காமம் கடலளவு மகிழ்ச்சியைத் தந்தமையையும் அதே காமம், அவன் உடன் இல்லாத இந்த வேளையில், தரும் துன்பம் அதைவிட அளவிடமுடியாததாக இருப்பதையும் எண்ணித் துயருற்றுச் சொல்கிறாள்.

**'இன்பம் கடல்மற்றுக் காமம் அஃதடுங்கால்
துன்பம் அதனின் பெரிது'**

(குறள் : 1166)

**'நெருநற்றுச் சென்றார;எம் காதலர்; யாமும்
எழுநாளேம் மேனி பசந்து'**

(குறள் : 1278)

தலைவன் பிரிந்து ஒருநாள்தான் ஆயிற்று ஆனால் எவ்வளவோ நாட்கள் ஆயின போன்று என் உடலெங்கும் பசலை பரவிவிட்டதே என்கிறாள் தலைவி. சுப்பராம ஐயர் இதனை பைரவி இராகத்திலமைந்த 'நானங்கே வருவேனோ...' என்னும் பதத்தில் 'அரைநொடி யுகமாகுதே...' என்றும் ஆகிரி இராகத்திலமைந்த 'சிந்தை வாடுதே...' என்னும் பதத்தில் 'நொடிப்பொழுதோ தோணுது நூறு யுகமாக...' என்றும் நாயகியின் பிரிவுத்துயரைக் காட்டுகின்றார்.

பிரிந்திருக்கும் நாயகனின் திறம் பேசுதலும் விரஹோக்கண்டிதா நாயகியின் இயல்புகளில் ஒன்றாகும். நாயகனோடு தானிருந்த காலத்தினை எண்ணி மகிழ்வதோடு அவன் பற்றிய புகழுரைகளையும் சொல்லி மகிழ்வாள். கனம் கிருஸ்ணையர் அவர்கள் கல்யாணி இராகத்திலமைந்த பதத்தில் 'பாரெங்கும் பார்த்தாலும்; உமைப்போல் பரிமளமுள்ள புருஷன் கிடைக்குமோ...' என்றும்; 'பார்க்க பார்க்க பதினாயிரங்கண் வேணுமே...' என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும் கனம் கிருஸ்ணையர் அவர்களது பாடல்களில் '...கஸ்தூரி ரங்கனைப் போல் காலாகாலங்களிலுண்டோ துணை...'; '...பத்துக்கோடி கண்கள் வேணும் பார்க்கப் பார்க்க

முடியாது...’, ‘...வேணுநாதருடைய ஓயிலென்ன சொல்லுவேன்...’, ‘...கற்கண்டு சீனியென்ன என்றன் சாமி செங்கனி வாய்க்கிணை யெங்கே தானுண்டோடி..’ போன்ற வரிகள் நாயகனின் திறம் பேசும் விரஹோத்கண்டிதா நாயகியை காட்டுகின்றன.

இவற்றினை ஒத்ததாகக் காலத்தால் முந்திய வள்ளுவரின் கற்பியலில் நாயகியானவள் நாயகனைப் பற்றி நினைப்பதனையும், அவரைப் பற்றி மற்றவர்கள் கூறுவதனையும் கொண்டு மகிழ்வடைகின்றாள். தலைவரோடு நான் உடனிருந்த நாட்களை நினைத்துக் கொள்வதால்தான் உயிரோடு உள்ளேன். அதனால் அன்றி, மற்று எதனால் வாழ்கின்றேன்? என்பாள்.

‘மற்றுயான் என்னுளேன் மன்னோ அவரொடுயான்

உற்றநாள் உள்ள உளேன்’

(குறள் : 1206)

‘உள்ளுவன் மன்யான் உரைப்பது அவர்திறமால்

கள்ளம் பிறவோ பசப்பு’

(குறள் : 1184)

என்னும் குறளினூடாக நாயகி தன் நினைவு பேச்சு எல்லாம் அவரது திறம் குறித்தே அமைந்திருப்பதாகக் கூறி அவர் என்னைவிட்டுப் பிரியவில்லை பசலை வந்தது கள்ளமாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்கிறாள். காதலனை அவள் மனம் எப்பொழுதும் நினைக்கிறது அவனை நேரே பார்க்கவில்லை என்ற குறை அவளுக்குள் இருந்தாலும் அவனைப் பற்றிய சொல் கேட்கும் பொழுதெல்லாம் அவள் இன்பம் அடைகிறாள். பிரிவுத்துயர் வாட்டும் நேரங்களில் அதுவே அவள் மனதுக்கு ஆறுதலாக அமைகிறது.

‘நசைஇயார் நல்கார் எனினும் அவர்மாட்டு

இசையும் இனிய செவிக்கு’

(குறள் : 1199)

காதலர்களுக்கிடையில் பிரிவு ஏற்படினும் ஒருவரையொருவர் நினைத்துக்கொண்டாலே இன்பம் தோன்றும் என்று கற்பியலில் வள்ளுவப் பெருந்தகையின் குறிப்பிடுகின்றார். பிரிவுக் காலத்தில் தம்மால் விரும்பப்படுபவரை நினைத்துக் கொண்டாலே துன்பம் தெரிவதில்லை. அதனால் காதல் எந்தநிலையிலும் எவ்வளவு கால அளவினதாயிருந்தாலும் இனியதேயாம்.

‘எனைத்தொன்று இனிதேகாண் காமம்தாம் வீழ்வார்;

நினைப்ப வருவதொன்று இல்’

(குறள் : 1202)

இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள குறள்களினதும் நாட்டியப் பதங்களினதும் தன்மையினைக் கொண்டு நோக்குகையில் நடனத்தில் சித்தரிக்கப்படும் விரஹோத்கண்டிதையின் இயல்புகள் திருக்குறளில் சித்தரிக்கப்படும் தலைவியின் இயல்புகளோடு ஒத்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது. அந்தவகையினில் பிற்காலத்தில் தோன்றிய நாட்டியப் பதங்களின் உணர்வு வெளிப்பாடுகளில் அந்நூலாகிய திருக்குறளின் செல்வாக்கினை வெகுவாகக் காணக்கூடியதாயுள்ளது தெளிவாகின்றது. அதிலும் சிறப்பாக வாசுதேவக்கவியவர்கள் திருக்குறளில் ஈடுபாடுடையவர் என்பதனை அவரது பைரவி இராகத்திலமைந்த “நேசமில்லாத பெண்...” என்னும் பதத்தில் ‘...மையாரும் விழியார் தன் மனதறியதா யோகம் சையோகமல்லவென்று தமிழ் வள்ளுவர் சொல்லினர்...’ என்ற வரிகள் குறளின் ஊடலுவகை அதிகாரத்தின்

ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்குஇன்பம்

கூடி முயங்கப் பெறின்

(குறள் : 1330)

என்னும் குறளின் கருத்தினை அடியொற்றி அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. யாழ்ப்பாணத்து வீரமணி ஐயாவினுடைய ‘திருக்குறள் கீர்த்தனைகள்’ போன்று திருக்குறள் பதங்களும் தமிழ்க்கவிகளால் இயற்றப்படுமாயின் மேலும் தனித்துவமாதோர் தமிழாடல்கள் உலகெங்கும் ஓங்கி வளரும் என்பது திண்ணம்.

உசாத்துணை

- புலியூர்க் கேசிகன், (2010). திருக்குறள் புதிய உரை. பூம்புகார் பதிப்பகம்.
- சீனிவாசன், ந. (2006). தமிழிசைப் பாடல்களும் நாட்டியப் பதங்களும். சரஸ்வதிமஹால் நூலகம் தஞ்சாவூர்.
- லீலாம்பிகை செல்வராஜா. (2001). நடன சாரம். யுனி ஆர்ட்ஸ் பிரைவேட் லிமிடட். ISBN: 955-97350-0-4

